

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3231/2021
09.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 255/20 од 04.11.2020. године, у седници одржаној 09.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 255/20 од 04.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 255/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 54/17 од 11.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности и усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 11.01.2014. године, закључно са 01.12.2016. године, исплати износ од 1.320.717,64 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од датума доспелости, до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на износе из става првог изреке у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 11.01.2014. године, закључно са 01.12.2016. године и исте упати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за Град Београд, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 260.910,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 255/20 од 04.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује сходно одредби члана 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. Наиме, предмет тражене правне заштите је исплата разлике плате до двоструког износа на основу обављеног рада и времена проведеног на раду, у Служби за борбу против организованог криминала, а правноснажном пресудом је тужбени захтев тужиоца усвојен. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз судске одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Тужена уз ревизију није доставила другачије правноснажне или ревизијске судске одлуке које би указивале на другачији закључак. Указивање у ревизији на учињене битне повреде поступка пред другостепеним судом не представља разлог због кога се посебна ревизија може изјавити. Из тих разлога ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије тужене не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овој правној ствари поднета је 12.01.2017. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 1.320.717,64 динара, који износ не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић